

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2020. május 28.
(csütörtök)

Szepesy László

JÉZUS KRISZTUS MONDJA: KELJ FEL!

Énekek: 168, 298,1-5.10

Alapige: Máté 9,9

„És mikor Jézus onnét tovább ment, látott egy embert ülni a vámszedő helyen, akinek Máté volt a neve, és monda néki: Kövess engem! És az felkelvén, követé Őt.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, felséges Urunk, Istenünk, hogy így szólíthatunk Téged Krisztusért, hogy Atyánk, mert nemcsak a kegyelem van ebben benne, hanem mindaz a jóság, szeretet és irgalom, amivel Te naponként keresel és gondoskodsz rólunk. Köszönjük, hogy gyermekeiddé fogadtál bennünket, és ezáltal nemcsak afelől lehetünk bizonyosak, hogy nap mint nap megadod nekünk a mindennapi kenyeret, ruhát, munkát, erőt, türelmet, hanem hogy a lelki javakról is gondoskodsz, lelki ajándékokat, szeretetet, türelmet, hosszútűrést, és minden más egyebet: egyszülött Fiad igazságát, a bűnbocsánat kegyelmét és az örök élet ígését ajándékozod nekünk. Köszönjük Neked, hogy ilyen kapcsolatunk lehet Veled, mert magunktól se nem keresünk Téged így, se nem gondolhatnánk saját életünkre és bűneinkre nézve, hogy ezt érdemelnénk, de mégis, amikor Atyának szólítunk Téged, akkor mindezeket élénk hozod.

Köszönjük Neked, hogy a mai nap során is szent Fiad közben járt értünk ott a trónusnál, és hogy a mai nap elkövetett bűneire is ott a golgotai kereszten történt engesztelés, és az áldások, amiket ma kaphattunk, az egyedül Krisztustól és az Ő érdeméért lehettek a miénk.

Köszönjük mindezt Neked, és dicsőítjük szent nevedet, és most kérjük azt a különleges áldást is, Urunk, hogy az igén keresztül szólíts meg bennünket, Szentlelked munkálkodjék azáltal, hisz képes „a tanításra, a feddésre, a megjobbításra”, arra, hogy felkészítsen minket minden jócselekedetre, amiket Te készítettél el nekünk, hogy azokban járjunk. Szeretnénk kérni, hogy így hangozzék el a Te ígéd, és így munkálkodjék a Szentlélek bennünk, formálja, erősítse

JÉZUS KRISZTUS MONDJA: KELJ FEL!

hitünket, rombolja bennünk a bűn munkáit, és szabadítson meg minket annak fogságából. És kérünk, hogy válaszként indítson minket hálaadásra, neved őszinte imáadására, az engedelmességre, hogy a Te igéd ne szóljon hiába. Köszönjük, hogy Te tudod ezt megcselekedni velünk, és kérhetjük is, s bízhatunk kegyelmedben.

Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

Igehirdetés

Ez a rövid igevers, amit felolvastam, nem pusztán egy tényszerű beszámoló arról, hogy Jézus Krisztus hogyan hívott el egy férfit tanítványául, hanem ez a néhány sor egy személyes, szívből jövő bizonyágtétel Máté apostol tollából arról, hogy hogyan találkozott ő Megváltó Urával, és hogyan lett az Ő tanítványa. El tudom képzelni, hogy miközben a Szentlélek arra indította az apostolt, hogy írja meg az evangéliumot, sorra visszaemlékezett mindarra, amit Krisztus tett, de amikor elérkezett ehhez a ponthoz, ehhez a történethez, akkor lehet, hogy megállt egy kicsit, és úgy rácsodálkozott arra, és szívében megindult Krisztus iránti szeretetre, hogy hogyan is hívta el őt Krisztus onnan a vámszedő asztal mellől, és hogyan változtatta meg az ő életét teljes mértékben. Ezek a szavak, amiket az evangélista használ, nagyon egyszerűen és röviden írják le mindazt, ami történt. Máté ilyen szavakat használ, mint hogy Jézus ment, megállt, meglátta őt, és mondta neki. Naponként használatos szavak ezek, amelyek jelen esetben mégis túlmutatnak mindennapi, hétköznapi jelentésükön, mert ezek mögött az egyszerű szavak mögött ott található az isteni kegyelem, irgalom, szeretet legmélyebb jelentése.

Mert példának okáért az, hogy Jézus meglátta Mátét, nem pusztán annyit jelent, hogy szemével észrevette őt, hanem ott van ebben a tekintetben Máté minden bűnének ismerete, bűnös helyzete nyomorúságának megértése. Az az irgalom mutatkozott meg Krisztus nézésében, amelyet egyedül Ő érzett ez iránt a vámszedő iránt, és ebben a tekintetben ott volt annak megértése is, hogy ez az ember még alkalmas eszköz lesz Isten kezében arra, hogy apostolként és evangélistaként másokat Istenhez hívjon. Látjuk tehát, hogy ebben az egyszerű szóban, hogy Krisztus meglátta Mátét, mennyi minden van jelen. Az evangélista tehát ilyen egyszerű szavakkal írja le azt, ami csoda volt az ő életében. Ilyen Isten pedagógiája: hétköznapi dolgokhoz, mint egymás meglátása, köt komoly lelki igazságokat, bátorításokat, üzeneteket, tanításokat, hogy azok nekünk is eszünkbe jussanak, amikor esetleg mi tesszük, vagy éppen látjuk másról, hogy teszi.

Amikor Máté saját elhívása történetének azon pontjához érkezik, hogy Krisztus megszólítja őt: jer, „kövess engem”, akkor azt a változást, ami saját szívében, lelkében végbement, azzal a mozzanattal, mindennapi mozdulattal fejezte ki, és így írta le, hogy a vámszedő asztal mellől felállt, és Jézus Krisztus követője lett. Ennek az egy szónak, hogy felkelt, Máté evangéliumának 9. fejezetében komoly üzenete van, Isten sok lelki igazságra akar ez által emlékeztetni minket. Mire gondolok? Azt bizonyára észrevették a Testvérek, akik minden-

nap olvassák a Bibliát, hogy az evangélisták nem azonos sorrendben írták le Jézus Krisztus életének eseményeit. Sok esemény, mint például Krisztus elfogatása, kivallatása, Pilátus elé vitele, megbüntetése, kereszthalála és feltámadása, mindegyik evangéliumban ugyanúgy egymást követik. De van néhány történet az evangéliumokban, amelyeket egyik evangélista más esemény utánra tesz, mint a többi. Például Máté evangélista ebben a fejezetben Jairus lánya feltámasztásának történetét az utánra teszi a 9. fejezetben, hogy Jézus a Máténál lévő vendégség során a böjtölésről tanította Keresztelő János tanítványait. Márk és Lukács evangélista azonban Jairus lányának történetét az utánra teszi, hogy Jézus visszatért, miután megszabadította a gadarai megszállottat. Nem kell megijednünk ettől az evangéliumok közötti eltéréstől, hiszen az evangélistáknak nem az volt az elsődleges céljuk, hogy mindent időrendben, kronologikusan mondjanak el, hanem hogy az evangéliumot, az örömhírt írják meg. A zsidó gondolkozásra jellemző az, hogy az eseményeket nem sorrendben, időrendben egymás után mondják el, hanem fontossági sorrend szerint. Ezért gyakran előfordul mind az Ó-, mind az Újszövetségben, hogy előbb olvashatunk arról, ami később történt, mert az az esemény fontosabb, és csak utána az előzményekről. Az evangéliumokat is így íratta meg a Szentlélek, hogy az apostolok ilyen fajta gondolkozását felhasználta. Az események ilyen rendezése az evangéliumokban külön üzenettel is bírhat számunkra.

Amikor Máté apostol eljutott evangéliumának ezen részéhez, akkor három történetet: a gutaütött meggyógyítását, Máté elhívását és Jairus lányának feltámasztását egymás után rendezte. Mindhárom esemény egyik központi mozzanata a felkelés, a felállás mozdulata: a béna felkelt és járt, Máté felkelt a köztudatban a bűnt jelképező vámszedő asztal mellől, és Jairus halott lánya felkelt az ágyából. A mai igehirdetésben röviden ezekről az igei üzenetekről szeretnék beszélni, hogy mire akar emlékeztetni minket Urunk a felkelés, felállás mozdulata által.

A gutaütött történetében – tudjuk jól, hogy – a lebénult férfi felállása elsősorban nem azt bizonyította be, hogy Krisztus meg tud gyógyítani különféle betegségeket – hisz addigra ez már köztudott volt, más betegeket is meggyógyított már –, hanem ennek a férfinak a felállása azért volt fontos, mert az bizonyosodott be, hogy Krisztusnak van hatalma bűnöket megbocsátani. Mert amikor hozzávitték a férfit hívó barátai, akkor Krisztus ezt mondta neki: *„Bízzál, fiam! Megbocsáttattak neked a te bűneid!”* Ezen háborodtak fel az írástudók, hogy Krisztus ilyen isteni hatalmat tulajdonít magának, hogy Ő megbocsáthatja a bűnöket, s ennek bizonyítékaként gyógyította meg Krisztus a férfit: lássátok, *„hogy az Emberfiának van hatalma... megbocsátani”*, neked mondom, *„kelj fel és járj”*.

Mit jelent tehát ebben az esetben az, hogy Krisztus azt mondta: *„kelj fel”*? Bár a férfi testi egészségének helyreállítását is, de annál jóval többet: Istennel való kapcsolatának, bűnei kérdésének rendezését is jelentette. Mert ennek a béna férfinak nem a betegsége volt a legnagyobb baja, hanem hogy nem tudott bízni Istenben és az Ő kegyelmében. Mert nem a szenvedés a legnagyobb bajunk

JÉZUS KRISZTUS MONDJA: KELJ FEL!

ebben az életben, hanem az, ha a szenvedésünkben, bajunkban egyedül maradunk, és nincs mennyei Atyánk, akinek irgalmában, szeretetében bízhatnánk. Ez a férfi azt hihette, hogy Isten haragszik rá bűnei miatt, ezért bénult le, vagy sújtotta őt ezzel a betegséggel. Ez még egyébként nem is lett volna baj, ha saját bűneiről gondolkodik ez a férfi, és Isten haragjáról a bűn iránt. De nagyobb baj volt, sokkal nagyobb, hogy nem ismerte Isten kegyelmét és szeretetét, azt, hogy a bűnbánó bűnöst Isten irgalommal fogadja magához. Azt, hogy Ő a bűnöket meg akarja bocsátani Krisztusért. Jézus ezért, amikor a férfit elé teszik, először ezt a kérdést akarja rendezni a férfi szívében, és ezért mondja ezt neki: „*bízzál, fiam*”. Az ő szívében levő bizalmatlanságról beszél, és arra szólítja fel: *bízzál*. Az eredeti görög kifejezés azt jelenti, hogy legyél bátor, *bízzál*. Mert ez a férfi annyira félt, rettegett Istentől és az Ő bűn miatti haragjától, hogy nem tudott bízni Benne. Az igazi istenfélelem azonban nem ilyen, mert az istenfélő ember bár tiszteli Isten hatalmát, féli az Ő erejét, de irgalmas Atyának is vallja Őt, így bízni is tud Benne. Amikor tehát ennek a béna férfinak azt mondta Krisztus, hogy „*kelj fel*”, akkor egyben a felől is bizonyítékot adott neki, hogy Krisztus által megbocsáttattak az ő bűnei, hogy Isten megbékélt vele. Sok csodát tett Krisztus olyan emberekkel, akik nem lehettek bizonyosak bűneik bocsánata felől, mert Krisztus sok hitetlen embert is meggyógyított. De ez a férfi élete hátralevő részében valahányszor felkelt az ágyából, mindig visszaemlékezhetett erre a napra és erre a felkelésre és arra, amit Krisztus ígért, mondott neki: „*megbocsáttattak neked a te bűneid*”. Mennyire nagy kegyelem ez, ha erre minden nap tudunk emlékezni, valahányszor felkelünk akár az ágyból, és eszünkbe juttatja esetleg a Szentlélek: „*megbocsáttattak neked a te bűneid*”, *bízzál*.

Krisztus ezzel az ígérettel fordul felénk is, és arra szólít fel, hogy higgyünk abban, hogy Ő megbocsáthatja bűneinket, Ő általa nem kell bűneink miatt rettegésben élnünk, hanem igaz istenfélelemben tölthetjük napjainkat, amelyben bízhatunk mennyei Atyánk irgalmában, kegyelmében és szeretetében. Sokak Istennel való kapcsolatát megmérgezi ez a félelem, hogy Ő nem bocsát meg nekik valamit, vagy életükben azért kell szenvedniük, mert rosszat tettek. Krisztus szava hangzik feléjük is: *keljete* fel ebből a megkötöttségéből, „*higgyetek én bennem*”, járjatok én velem.

Máté elhívásának történetében nemcsak az az örömezenet fogalmazódik meg, hogy Jézus Krisztus olyan bűnösökért is jött, mint amilyenek a másokat kizsákmányoló és meglopó vámszedők voltak, hanem az is örömhíre ennek a történetnek, hogy Krisztus ezeket a bűnös embereket meg tudta változtatni szívükben úgy, hogy azok hátat fordítsanak addigi bűneiknek, életüknek, és Krisztust magát tudják, akarják és kívánják követni. Mert abban a mozzanatban, hogy Máté felállt a vámszedő asztal mellől, Krisztus szabadítása mutatkozott meg. Ez az asztal ugyanis sok mindent jelentett Máténak: a megélhetést, a sikert, a vagyont, a munkát, és egyben a kapzsiságot, a lenézettséget, a megvetettséget, aminek forrása volt. És az, hogy ott tudta ezt hagyni, az Krisztus szabadítása volt. Mert ez a felállás végleges volt, Máté végleg otthagya a vámszedő asztalt. Az apostol ezt szerényen elhallgatja az evangéliumában, de Lukács evangélista

megírja evangéliumának 5,28. versében, hogy ezzel az asztaltól való felállással Máté mindent elhagyott Krisztusért. Máté túl szerény volt ahhoz, hogy ezt megemlítsen. Hátat fordított a pénz szeretetének, a kapzsiságnak, annak az életnek, amelyet a vámszedők folytattak. Erről a nagy változásról könnyű beszélni, de tudjuk jól, hogy az ember egyedül képtelen véghez vinni. Számunkra ugyanis lehetetlen az, hogy hátrahagyjuk bálványainkat, kedvesnek és gyönyörűnek látott bűneinket, az ember nem tudja magát megszabadítani, és nem tud magától Krisztus követője lenni. Máté a történet szerint nem is próbálkozott meg ezzel.

Máté bizonyágtétele nem abból állt, hogy látjátok, mint kerestem én Istent. Mert figyeljük meg, mit mond az apostol magáról: azt, hogy ő kereste Istent? Nem, semmi ilyesmiről nincs szó az evangéliumban. Jézus Kapernaumban volt, amit Máté Jézus városának hív. Azaz korábban Megváltónk sokat tartózkodott ott, és sokszor lett volna alkalma Máténak a Vele való találkozásra, mégsem kereste Őt. Aznap Krisztus éppen egy bénát gyógyított meg, aminek híre valószínűleg futótűzként terjedt el a városban, el tudom képzelni, hogy a tömeg hogyan csődült oda, Máté azonban továbbra is ott ült és ott maradt a vámszedő asztal mellett, nem mozdult. Ő nem kereste Jézust, hanem Megváltónk volt az, aki meglátta Mátét a vámszedő asztalnál.

Vagy talán Máté kínálkozott volna fel, hogy Krisztus követője és tanítványa lesz? Istenem, hadd legyek a tanítványod? Nem, Krisztus hívta el őt erre. Én úgy gondolom, hogy a jelenlévők, akik szemtanúi voltak az eseményeknek, nemcsak ezt az elhívást tartották rendkívülinek, hogy Krisztus egy ilyen embert hív el, hiszen a farizeusok közül senki nem kereste a vámszedőkkel a közösséget, én úgy gondolom, hogy a tömeg számára az is nagy kérdés volt, és ezért feszülten figyeltek, hogy vajon Máté képes lesz-e elfogadni ezt az elhívást, valóban képes-e otthagyni bűnös életét, hogy Krisztust kövesse! Meg fogja-e tenni? Mert ez se természetes dolog, hogy valaki hallgasson Krisztus hívására, hogy felálljon a bűn mocsarából, és elfogadja a feléje nyújtott mentő kezét. Gondoljunk csak a gazdag ifjúra, aki inkább vagyonát választotta Krisztus követése helyett. Megszomorodott, amikor azt mondta Krisztus: „*jer, és kövess engem*”, mert sok vagyona volt neki, és elment. Vajon Máté tényleg fel fog állni a vámszedő asztaltól, vajon hátrahagy mindent Jézusért? És a csoda és isteni kegyelem az volt, hogy igen, ez megtörténhetett. És ez nem Máté érdeme volt, hanem Krisztusé! Egyszer valaki úgy fogalmazott ezzel kapcsolatban, hogy amikor Máté leírta a gutáütött történetét, ezt a csodát, akkor az apostol úgy gondolta, hogy ezek után egy még nagyobb csodáról kell írnia: arról, hogy egy bűnös vámszedőt Krisztus hogyan tudott az Ő tanítványává tenni, hogyan szabadította meg azoktól a kötelektől, amelyek régi, istentelen életéhez láncolták őt, és hogyan szabadította fel őt arra, hogy Őt kövesse. Nem tökéletességre, nem bűntelenségre, hanem arra, hogy Jézus Krisztussal járja az útját, és töltsen minden napjait. Máté egyszer felállt az asztaltól, és az után megváltozott az élete, mert Krisztus megváltoztatta és megszabadította őt.

Erről a változásról az első zsoltárban is olvashatunk. A zsoltáros azzal kezdi, hogy az ember a bűnben miként tud megrekedni, azt mondja a szentíró, hogy

JÉZUS KRISZTUS MONDJA: KELJ FEL!

nem az az igazi boldogság, amikor az ember egyre inkább meggyökerezik a bűn mocsarában, azaz gonoszok tanácsára jár, a bűnösök útján megáll, és a csúfolódók székében ül, hanem az az igazi boldogság, ha ráeszmél, hogy mindez rettenetes és végzetes számára, és elkezd az isteni kegyelemnek köszönhetően Isten törvényében gyönyörködni, és az azt cselekvőkben. Máté is valami ilyesmi változást élhetett át: azt, ami addig megkötözte őt, amit addig gyönyörűségnek, kívánatosnak látott (a pénzt, a vagyont), az hirtelen elvesztette számára vonzerejét, és abban a Krisztusban kezdett gyönyörködni, aki mindent Isten törvénye szerint cselekedett, és Őt akarta követni. Úgy, mint Zákeus, akit szintén arra tett alkalmassá Megváltó Urunk, hogy elhagyva bűnös életét, vagyonat, mindenét az Ő szolgálatába állítsa.

Máté felkelt az asztaltól, hátat fordított bűnös életének, hogy Krisztust kövesse, és ne saját romlott szíve kívánságait. De mindezt Krisztus parancsára tette, az Ő hívására történhetett csak meg, a Szentlélek munkája révén. Máté természetesen sok mindent nem tudott még, hogy mi hogyan lesz a későbbiek során, de azt tudta, hogy irányváltás történt az életében, mert többé nem maga, és nem a világ által kínált csábító dolgok, hanem Krisztus szabta meg, hogy merre menjen. Az igazi nagy csoda tehát az, hogy Krisztus képes felállítani minket a vámszedő asztal mellől, és saját követőivé tenni minket. Olyan embereket, akik nem keresték Őt, olyanokat, akikről mindenki csak annyit tud mondani, hogy bűnös, olyanokat, akikről senki sem feltételezné, hogy milyen csodás eszközök lehetnek Isten kezében később.

Sokan élnek Mátéhoz hasonló módon Krisztus nélkül, nem keresve, nem törődve Ővele. Megváltónk hívása ma is hangzik felénk: „kövess engem!” Krisztus pedig azt akarja munkálni bennünk ezáltal, hogy elhiggyük, hogy Ő képes megszabadítani, azt akarja, hogy felálljanak arról a helyről, ahol éppen vannak, abból a bűnből, amely megkötözi őket, és kövessék Őt, a Megváltót. Krisztus meg tud minket szabadítani régi életünkből, bűnös szívünktől, és alkalmassá tud tenni minket az Ő követésére. Ez igaz számunkra is, akik már tanítványai vagyunk. Lehet, hogy bizonyos bűnök megakadályoznak minket az Ő követésében, könyöröghetünk ahhoz, aki hathatósan tud elhívni és megszabadítani minket azokból, ezért nekünk sincs más üzenete Krisztusnak, minthogy jer, „kövess engem”, bennem bízz és higgy!

Végül pedig, de nem utoljára, Máté apostol Jairus leányának feltámasztásának történetében is ezt a kifejezést használja, hogy amikor Jézus megfogta a halott lány kezét, az felkelt az ágyról. Márk evangélista arról is beszámol, hogy Jézus „*megfogván a gyermeknek kezét, monda néki: Talitha, kúmi; ami megmagyarázva azt teszi: Leányka, néked mondom, kelj föl*” (Márk 5,41). Krisztus tehát külön így parancsolt a halottnak, hogy keljen fel, hogy az életre keljen. Micsoda változás ez! Láttuk, hogy mi ment végbe a gutaitótt esetében, amikor felkelt: megbékélt Istennel, mert megbocsáttattak a bűnei; láttuk, hogy Máté élete hogyan változott meg, mikor felállt a vámszedő asztaltól, mikor Krisztus megszabadította őt köteleitől; de mindezeket meghaladja az, ami ennek a lánynak az esetében történt. Az ő felkelése magát az életet jelentette, bár igaz, hogy

csak erre a földi életre támadt fel, nem pedig az örökre, de az ő esetéből megtudjuk, hogy Krisztusnak hatalma van a halál felett is, Ő az élet Ura, és Ő lesz az, aki minket majd egykor fel fog támasztani. Mekkora a távolság élet és halál között? Akkora, hogy egyetlen embernek sem sikerül azt áthidalnia, legyőznie. Lehet egyáltalán a kettőt, és van értelme egyáltalán a kettőt összehasonlítani? Csak annyira – mint ahogy Mózes nevezi –, amennyire az áldást összehasonlíthatja az ember az átokkal. Ugyanis amikor Isten szövetséget kínál Izráel népének, azt mondja: „*az életet és a halált adtam előtökbe, az áldást és az átkot*”. Nagyon nagy a különbség a kettő között. Kinek van hatalmában életet adni? Egyedül Krisztusnak! Ebből a történetből látszik meg igazán az, hogy az ember nem tud maga felkelni, hanem Krisztus az, aki minket felkelt és feltámaszt. Az előző két férfi esetében sem volt ez másként, csak a kislány történetéből látszódik meg ez világosan, minden kétséget kizárólag. És úgy vélem, hogy Máté, nehogy félreértsük azt, ami vele történt, és nehogy valaki azt mondja: ó, te, Máté, milyen ügyes voltál, hogy Krisztust követted, és önerőből felálltál, nehogy valaki ezt gondolja, Máté ide teszi Jairus lányának történetét, saját elhívása története után, hogy lássuk, ki az, aki talpra állít minket, aki új életet tud adni nekünk, ez pedig csakis az élet Ura, Krisztus lehet! Hány emberhez kellene nekünk is Őt hívni, hogy Megváltónk, gyere, mert gyermekünk, szüleink, szomszédaink, barátaink haldokolnak, halottak Nélküled! Te parancsolt meg nekik, hogy keljenek fel a halálból új életre, mert egyedül csak Neked van rá hatalmad! Nem szereteteink képességeire, hajlandóságaira kell néznünk, hanem Megváltó Urunkra. Nem erre bátorította Jairust is, amikor megvitték lánya halálhírét, és azt mondta neki Krisztus: „*ne félj, csak higgy*”? Ne arra nézz, hogy milyen állapotban van a lányod, arra nézz, és abban higgy, akihez te fordultál: Krisztusban! Vajon ez nem a Krisztusban való egyedüli bizalmat jelentette ott: „*ne félj, csak higgy*”? Nekünk is nem így kellene harcolnunk hitetlen szereteteink miatti félelmeinkkel, és hinnünk Krisztusban, hogy Ő fel tudja őket kelteni? Mert Krisztus ma is olyan Megváltónk, aki képes felállítani, felkelteni bennünket félelmeinkből, bűneinkből, a lelki halálból az új életre.

Krisztus ma is mondja: „*kelj fel!*” Látjuk, hogy ez az egyszerű hétköznapi mozdulat, mint kell emlékeztessen minket Jézus Krisztusra, a bűnbocsánat bizonyosságára, a korábbi életből való megszabadításra, hogy Krisztust kövessük, és az új életre, amelyre Ő támasztott fel minket? Adja a Szentlélek nekünk, juttassa eszünkbe erről az egyszerű mozdulatról, hogy felkelünk, mindezeket, és indítson minket hálaadásra. Nekünk, hívőknek különösen is kellene, hogy ez eszünkbe jusson, mert a prófétával együtt nekünk is tudni kellene mondani: „*De én az Úrra nézek, várom az én szabadításom Istenét; meghallgat engem az én Istenem! Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom!*” (Mikeás 7,7-8) Az Úrra nézni, Ő az, aki felkelt bennünket. Valóban munkálja ezt a hitet bennünk, hogy egyedül Krisztusba kapaszkodjunk, és kérjük Őt, szabadítson meg, állítson fel bennünket bűneinkből, és indítson minket az Ő követésére.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, ahogyan a lelki ének is mondja, valóban érthetetlen az a kegyelem, amely rég utánunk járt, kik tévelygőn, vakon bolyongtunk utunkon, és Te megtaláltál bennünk. Köszönjük Neked azt a kegyelmet, amit ott a golgotai keresztfán szereztél. Köszönjük, hogy ebben a három történetben, ennek a három embernek az életén keresztül is megmutatod, hogy mit jelent az, amikor Te leszel a mi Szabadítónk. Urunk, kérünk szabadíts meg a bizalmatlanságtól, a félelmektől, segíts elhinnünk, hogy Nálad valóban ott van bűneink bocsánata, és meg is adod azt nekünk. Segíts bízunk mennyei Atyánkban, Benned.

És kérünk, hogy állíts fel minket a vámszedő asztalok mellől, szabadíts meg a bűn lehúzó erejétől, mert Te vagy rá egyedül képes, Neked van hatalmad erre. Hisz, ha Te szólsz, Uram, akkor a lélek enged, és Téged követ, mert kegyelmed és Szentlelked munkálkodik. Könyörgünk, add, hogy valóban így a mindennapokban tudjunk követni Téged, és otthagyni bűneinket. Látod, hogy erre erőtlene vagyunk, Te ismersz egyen-egyenként minket, mi az, ami éppen megkötöz, mi az, ami éppen Tőled elválaszt. Köszönjük, hogy Nálad van a szabadítás, segíts, hogy kérjük, várjuk és higgyük is azt.

Kérünk azért is, hogy támaszd fel szereteteinket a lelki halálból, mert Te vagy az életnek Ura, elég csak szólnod, és újjá lesz az ember. Így hadd kérjünk szereteteinkért, rokonokért, barátokért, munkatársakért, akik még nem a Tied, támaszd fel őket az új életre. Így imádkozunk magyar népünkért, adj ébredést, Hozzád térést, használd fel ezeket a napokat, Urunk, arra, hogy megalázkodjunk Előtted, hogy bűneinket meglássuk, és ne találjunk azokra se mentséget, se kiutat, hanem egyedül szabadítást csakis Krisztus keresztjében.

Köszönjük Neked, hogy a vírust is visszább szorítottad, és köszönjük azt, hogy vasárnap újból testvéri közösségben lehetünk majd együtt, de köszönjük, hogy most is így lehetünk, mert Szentlelked által egy test tagjai vagyunk, és összetartozunk. Kérünk azokért a testvéreinkért, akik nem lehetnek velünk, Te könyörülj rajtuk, és köszönjük, hogy a Szentlélek közössége összeköt bennünket.

Könyörgünk azokért a családokért, akik nehéz helyzetbe kerültek az elmúlt időszak miatt, Tenálad találjanak szabadítást, és Benned reménységet, mert Te gondoskodó Atya is vagy, és Szabadító, aki félelmektől is meg akar bennünket szabadítani.

És kérünk, áldd meg továbbra is népünk és egyházunk vezetőit is, Szentlelked vezesse őket az Igén keresztül döntéseikben.

Könyörgünk, Urunk, az előttünk álló időszakért, a jövő olyan kiszámíthatatlannak tűnik emberileg nézve, de ha Rád tekintünk, tudjuk, hogy Te mindent jól végzel, és amit megengedsz és elkészítesz, az a javunkra válik. Ezért segíts az előttünk álló időt is a Te kezébe tennünk, és Benned bízunk.

Maradj velünk kegyelmeddel, ahogy ígérted, minden napon, amíg vissza nem jössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel minket, és bátorítson minket arra, hogy Te velünk vagy, köszönjük a kegyelmet, ha mi is Veled lehetünk.

Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.